

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 118/2023
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Петар Костић адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., које заступа Срђан Алексић адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о сукобу надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, у седници већа одржаној 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 4741/19 од 14.09.2020. године стварно је надлежан Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Решењем Гж 215/21 од 26.01.2021. године Апелациони суд у Нишу се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужених, изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 4741/19 од 14.09.2020. године и предмет доставио Вишем суду у Нишу као стварно и месно надлежном суду. Одлуку је образложио тиме што је предмет тужбеног захтева чинидба (испражњење непокретности од лица и ствари и предаја непокретности у државину), а не спор о непокретности у смислу члана 469. Закона о парничном поступку, и што је у питању спор мале вредности с обзиром на означену вредност спора од 10.000,00 динара.

Виши суд у Нишу није прихватио стварну надлежност, оцењујући да се ради о спору о непокретности који се не сматра спором мале вредности у смислу члана 469. Закона о парничном поступку, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу чл. 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 ... 88/18) и 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Законом о уређењу судова је прописано да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења и на решења донета у ванпарничном поступку (члан 23. став 2. тачка 3.) а да апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд (члан 24. став 1. тачка 3).

Законом о парничном поступку је прописано (члан 468) да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (став 1), при чему се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. ст. 2), с тим што се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине (члан 469).

У конкретном случају, тужени су изјавили жалбу против пресуде, којом су обавезани да породичну зграду испразне од лица и ствари и предају је у државину тужиоцу. Пошто се у конкретном случају тужбени захтев се односи на остваривање тужиочевог својинског права на непокретности, односно на реализацију својинско-правног овлашћења које произлази из права својине, конкретан спор представља спор о непокретностима у смислу члана 469. ЗПП и он се, без обзира на означену вредност, не може сматрати спором мале вредности, због чега је апелациони суд надлежан да одлучи о жалби против првостепене пресуде.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци решења, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић